

פחד דוד

פרשת ויקרא

ט' אדר ב' תשע"ט

964

שבת זכור

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלו"ץ רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלו"ץ רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 5:11 | 5:26 | 5:19 | 5:31

מוצאי שבת 6:24 | 6:25 | 6:25 | 6:25

רבינו תם 7:04 | 7:01 | 7:02 | 7:04

משכיל לדוד

גוף האדם קודש לה'

כוונת זדון כלל. ואומרת התורה כי עליו לשאת בתוצאות כאמור "ונשא עונו", שעוון זה רובץ עליו כמשא כבד "ונשא" מלשון משא - הוא נושא את העוון על צוארו וחובתו להביא מיד קרבן על שגגתו.

ולכאורה נשאל מדוע התורה רואה בכך דבר כה חמור והרי הוא לא התכוון להרע, אלא בשוגג היה חטאו ומדוע החמירה עליו התורה כל כך?

אולם לדברינו יובן הענין כמין חומר, מפני שגוף האדם בבחינת הקדש מחמת הצינון "קדושים תהיו" ואין הוא רכוש הפרטי לעשות בו כטוב בעיניו, אלא הוא קודש לה'. כל אבריו וגידיו הוקדשו למען מטרה אחת והיא לעשות את רצון ה' ובשעה שחטא הרי מעל בהקדש והמועל בהקדש בשוגג עליו להביא קרן חומש ואשם גם אם לא היה אשם בכך כלל. ולכן מי שחטא בשוגג נחשב כמועל בקודש וחייב להביא אשם לכפר חטאתו.

וזה שאומר הבן איש חי זיע"א, שהצדיקים הקדישו את גופם הקדש גמור לכבוד ה' יתברך ללא שיור לעצמם כלל, ועיקר אבריהם וגידיהם נעשו קודש הילולים לה' הן במחשבה הן בדיבור והן במעשה. ועל כן לעתיד לבא יבואו המלאכים ויאמרו לפניהם "קדוש קדוש קדוש", כי המה המעידים עליהם שהקדישו את עצמם בקדושת הגוף לכבוד ה' בשלשה קדושות הללו מחשבה דיבור ומעשה.

וכן צריך האדם להקדיש את כל ימי חייו למען ה' יתברך ולמען תורתו וקיום מצוותיו. ומצאתי בסייעתא דשמיא רמז נאה לדבר כי כידוע ימי שנותיו של האדם הם בערך שבעים שנה. וכמו שאומר דוד המלך (תהילים צ, ז) "ימי שנותינו בהם שבעים שנה" ואומרת התורה (ויקרא א, ב) "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'" - "כי יקריב מכם" עולה ראשי תיבות 'כימ' והם גימטריא שבעים. וסופי תיבות עולה "יבמ" והוא גימטריא 'בן'. עד היותו 'בן שבעים' שנה מחוייב הוא על פי התורה להקריב את עצמו לכבוד ה' יתברך ולהקדיש את גופו כקרבן שהוא קדושת הגוף, ויזהר מאוד לבל יחלל את גופו בעבירות ויציאו לחולין כי אז נחשב הוא כמועל בקדשי שמים ומתחייב חומש מפני שפגם בכל חמשה חומשי התורה הקדושה.

ואם הקריב עצמו לכבוד ה' ולכבוד תורתו ועשה גופו כהקדש למען קיום המצוות, הרי שהקב"ה שמח בו שמחה גדולה ומתפאר בו ומתאוה לשכון בתוכו. וכמו שאמר במדרש (ילקוט שמעוני תרומה ס"ה) בשעה שאמר הקב"ה "ועשו לי מקדש" נודעו משה ואמר ריבונו של עולם עליך נאמר "הנה השמים ושמי השמים לא יכללוך" ואתה אומר עשה לי מקדש. אמר לו הקב"ה משה לא כשאתה סבור אלא עשרים קרשים בצפון ועשרים בדרום ושמונה במערב ואני יורד ומצמצם שכניתי ביניכם.

יהי רצון שנקדיש את גופנו לה' יתברך ונקיים את רצון ה' שציוה בתורתו "קדושים תהיו", ונזהר לבל נמעל בקדשי שמים ולא נחלל את הגוף אלא נשתמש בו רק כדי להוסיף קדושה וטהרה ולקיים בו תורה ומצוות, אמן ואמן.

"ואת אשר חטא מן הקדש ישלם וחמישתו יוסף עליו" (ויקרא ה, טז)

כתב הבן איש חי זיע"א (פרשת ויקרא שנה ראשונה) וזה לשונו: נראה לי בסייעתא דשמיא, דאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בבא בתרא עה, ב) עתידים הצדיקים שיאמרו לפניהם קדוש, כדרך שאומרים לפני הקדוש ברוך הוא. ופרשתי בסייעתא דשמיא הכוונה שיאמרו שלש פעמים קדוש, ולזה אמר כדרך שאומרים לפני הקדוש ברוך הוא, קדוש קדוש קדוש. והטעם שזוכין לדבר זה לעתיד דוקא, כי זכיית האדם בשלש פעמים קדוש קדוש קדוש, הוא מכח שלימותו בשלש קדושות, שהם קדושת המחשבה וקדושת הדיבור, וקדושת המעשה, לעת עתה אינה נמצאת שלימות שלש קדושות אלו כראוי אצל כל הצדיקים בלי שום חסרון, מה שאין כן לעתיד ישתלמו כראוי, ולכן זוכים בשבח שלש פעמים קדוש קדוש קדוש. עד כאן לשונו הקדוש. ונרחיב מעט בדברי קדשו של הבן איש חי.

כידוע הנהנה מדבר הקדש הרי הוא מעל בכך, והתורה מחייבת אותו ליתן קרן חומש ואשם.

חומש זה מהו?

נראה לי להסביר בסייעתא דשמיא כי הקדש אינו שייך לאדם, אלא הוא להקב"ה ואין לאדם רשות להשתמש בו לצרכיו האישיים ואם עבר והשתמש בו ולו בשוגג - הרי מעל ופגם לא רק בהקדש הזה, אלא פגם בכל התורה כולה ובכל חמשת חומשי התורה לכן משלם 'חומש' לרמוז על הפגם הגדול שעשה בכל חמשת חומשי התורה כי חפץ שנעשה קודש לה' והוקדש לשם ה' אין לאדם בו שום שייכות ואסור לו בתכלית האיסור להשתמש בו ולהוציאו לחולין וכל כך חמור העניין עד שנחשב כפוגם בכל התורה כולה לכן משלם חומש.

הנה בנין בית הכנסת 'אורות חיים ומשה' המפואר השוכן בעיר אשדוד, הוא בניין הקדש לכבוד ה' יתברך, וכל המטרה בבניית בניין זה היה כדי לפאר את בית אלהינו ולכבד את שמו יתברך. לכן הקדשתי אותו הקדש גמור לה' יתברך ואין לי בו כלל חלק פרטי או אישי, הכל שייך לשם ה'. ואם חלילה מועל אדם במקום קדוש זה או לא נזהר ביותר בקדושתו ובניקונו, הרי זוהי מעילה בהקדש וצריך לזה זהירות מרובה.

ואם בחפץ דומם שהקדישוהו לשמים יש בו דין מעילה ומשלם חומש - על אחת כמה וכמה מי שמועל בגופו ומשתמש בו לצורך חול לדבר שאינו על פי דרך התורה או לדבר עבירה חלילה, הרי גם הוא נחשב מועל ומתחייב חומש כי פגם בכל חמשה חומשי התורה, מפני שאף אבריו וגידיו של האדם הם בבחינת הקדש שהרי הקב"ה מחייב את האדם להיות קדוש שנאמר (ויקרא יט, ב) "קדשים תהיו כי קדוש אני ה'", ובעל כרחו של האדם גופו נעשה הקדש מכח ציווי התורה, והקב"ה מתיר לאדם להשתמש בגופו רק לצורך קיום התורה והמצוות. והחוטא בנפשו ומשתמש בגופו לצד הרע וחוטא באבריו גופו - הרי מעל בקדשי שמים ונתחייב חומש ובכך פגם בכל חמישה חומשי התורה.

לכן אומרת התורה (ויקרא ה, ז) "ואם נפש כי תחטא ועשתה אחת מכל מצות ה' אשר לא תעשינה ולא ידע ואשם ונשא עונו". מדובר כאן באדם שחטא בשוגג מבלי שהייתה לו

הילולא דצדיקא

- ט - רבי יצחק בן וואליד
- י - רבי גרשון אשכנזי
- יא - רבי חיים יוסף דוד אזולאי - החיד"א
- יב - שמעיה ואחיה, הרוגי לוד
- יג - רבי משה פיינשטיין מח"ס 'אגרות משה'
- יד - רבי שם טוב בן וואליד
- טו - רבי צבי הירש קייזנבר מח"ס 'קב הישר'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מי שאינו מבין - סובל

"ויקרא אל משה" (ויקרא א, א)

ה'ליקוטי בתר ליקוטי' מסביר מדוע האל"ף של ויקרא היא זעירא - ויקר הוא מלשון מקרה, ויקרא מלמד שהקב"ה קורא לאדם.

במהלך חיי האדם ישנן כל מיני צרות, וכולן נועדו למטרה אחת: כדי להעיר את האדם ולהחזיר אותו לבוראו. אולם, מאחר ואנשים אינם מבינים את המטרה, הם סבורים שהצרות הגיעו אליהם במקרה - מגדיל הקב"ה את מנון הצרות ר"ל, והן הופכות להיות גדולות יותר ויותר.

מי שגם כעת סבור שמדובר במקרה, יאלץ לסבול מצרות גדולות יותר, וכך הלאה - עד שיבינו שהקב"ה הוא זה שקורא להם.

משל נפלא אודות ענין זה מובא ב'ליקוט מעם לועז':

קבוצת ציידים הצליחה לכתר שועל בלב היער. השועל שראה כי כלתה אליו הרעה, ושער כי לא יוכל לברוח, החליט להעמיד פני מות. הוא שכב על הקרקע בלי נוע, וקיווה כי הציידים יעזבוהו לנפשו.

אולם לציידים היו תכניות אחרות לגמרי לגביו. השועל נחרד לשמוע לפתע כי אחד הציידים מתכוון כעת לחתוך את זנבו. צמרמורת אחזה בו, אולם הוא הבין כי אם חייו יקרים לו עליו לסבול את הייסורים הללו באהבה, ולא לזוז על אף הכאבים הגדולים שיסבול בחיתוך.

סבור היה שבכך תם הענין, אולם לצערו, הוא שומע ציד אחר המודיע כי כעת הוא עומד לעקור את אחת משניו ולמכרה בכסף רב.

שוב סבל השועל את ייסוריו בדממה, ובליית ברירה הבין כי אם ברצונו להיותר בחיים - עליו לשתף פעולה, ואכן, כך עשה.

לאחר שעקרו את השן, והשועל מבקש לנשוש לרווחה, הוא שומע לפתע על המשך התכניות... "שוד ושבר, נחרד השועל, כעת מתכוון אחד הציידים להפשיט מעלי את עוריי".

הוא מבין כי כעת מדובר במוות ודאי, ולכן קופץ ומתחיל לרוץ, ועד שהציידים התעשתו מ'תחתית המתים' הזאת, כבר היה הרחק משם, במעבה היער.

"כמה חבל, יסר השועל את עצמו, שזכרתי לברוח רק אחרי שאבדתי את הזנב ואת השן... לו הייתי עושה כן מלכתחילה היו הללו עדיין נותרים ביד".

והנמשל; כאשר רוצים לעורר את האדם מן השמים, שולחים אליו ייסורים לסביבת החברים הקרובה אליו, אם אינו מתעורר - מגיעים הייסורים עד אליו, תחילה בדברים קטנים, כמו קלקול מכונית הכביסה או איבוד הארנק, ואם אינו שומע גם כעת - מגיעים אליו הייסורים הקשים.

לבסוף, לא תהיה לו ברירה, והוא ישוב בתשובה שלימה, כדאי לו לעשות זאת לפני שהוא מאבד את הדברים היקרים לו מכל!

כאשר היה נקרע ל'חתם סופר' כפתור במעיל, היה תיכף אומר:

רבנו של עולם! בסדר, כבר הבנתי את התזכורת, אינני זקוק ליותר מכך...

פעם הלך רבי ניסים יגן זצ"ל עם בנו, ומולם הופיע כלב בולדוג שחור, ענק מימדים, ועיניו מזרות אימה. חלחלה אחזה בהם והם ניסו לשוב על עקבותיהם. כל פסיעה הייתה מלווה בפחד מוות והם חיפשו מקום מסתור.

לבסוף, הסתובב הכלב ופנה לכוון אחר. או אז פרץ הרב יגן בבכי. התפלא בנו: "והרי כעת הסכנה מאחורינו, מה פשר הבכיי?"

ענה הרב: "מדוע אינני מפחד כך מהקב"ה? הרי הקב"ה הוא חוקר כליות ולב! האם הכלב מפחיד יותר? האם פקיד מס הכנסה מפחיד יותר? האם מחלה מפחידה יותר? האם תאונת יותר? האם מפחידה יותר? דרכים מפחידה יותר? על כך אני בוכה!"

שלא להפסיד את הזיווג

לעזור לו בהחלטתו ביקשתי ממנו שיצא מן החדר כדי שאוכל לעמוד על טיבה של ארוסתו החדשה.

לאחר ששוחחתי מעט עם הבחורה חשתי שהיא אשת חיל שבהחלט ניתן לבנות עימה בית כשר של יראת שמים טהורה, ועל כן החלטתי שהפעם הזו אני אחליט עבורו וכך אטול ממנו את האפשרות להתחרט על מעשיו.

ביקשתי מהבחורה שתצא מן החדר וקראתי לבחור שייכנס אליי לבדו.

כשנכנס הבחור אמרתי לו נחרצות: "דע לך, שאם אתה מבטל שידוך זה - הרי שהפסדת את זיווגך ופספסת את הזדמנות חיך, שכן לעולם לא תצליח שוב לבנות בית בישראל. בחורה זו היא זיווגך האמיתי מן השמים ואין לך כל צורך להמשיך ולחפש אחר בת זוג אחרת".

הבחור שמע את דבריי ולא העז לנהוג שוב כפי שנהג בשידוכיו הקודמים אותם ביטל מרוב היסוסיו, וכך נשא לאישה את הבחורה הזו, וברוך ה' הם חיים יחד בטוב ובנעימים.

מעשה היה בבחור שזכה ובא בברית האירוסין בשעה טובה ומוצלחת. אולם לאחר חגיגת האירוסין - ספקות קשים נכנסו בלבו וכרסמו בו, שמא אין זו הבחורה המיועדת לו ושמא האירוסין נעשו במהירות ובפזיזות ובכלל מקורם בטעות, וכך המשיך להסס עוד ועוד בלבו עד שלבסוף הוא חזר בו מהחלטתו להינשא לאותה בחורה, וביטל את האירוסין עימה.

לאחר תקופה מסוימת זכה הבחור להתארס בשנית, אולם גם בפעם הזו הספקות נכנסו ללבו, והוא ביטל לבסוף את האירוסין. וכך היה גם עם הבחורה השלישית והרביעית, בכל פעם הוא התחרט על מעשיו וביטל את אירוסיו.

עד שהבחור זכה לבא פעם נוספת בברית האירוסין, ובפעם הזו הוא הגיע אליי ביחד עם ארוסתו כדי לקבל את ברכת לנישואיהם.

"האם כעת אתה בטוח שבחורה זו היא המיועדת לך?" שאלתי אותו.

כצפוי, החל הבחור שוב להסס, ואני שרציתי מאד

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויאמר שמואל" (שמואל א; טו)

הקשר לפרשה: בשבת זו שהיא שבת זכור, קוראים

את הפטרה שבו מוזכר ענין מחיית עמלק על שיצא למלחמה נגד ישראל בזמן שאול המלך.

ובני אשכנז מפטירין מ"כה אמר" (שם)

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

ישמע וילמד זכות!

לפעמים מצוה לשמוע, מה שאחד מספר דברי גנות על חברו. כגון, שהוא משער שעל ידי שמיעתו את הענין בשלמות, יהיה אחר כך בכוחו להראות לפני המספר או לפני השומעים, שאין המעשה כמו שנאמר עליו, או שאר עניני זכות.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כל מעשיך יהיו לשם שמים

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה'" (ויקרא א, ב)

ציוה הקב"ה להביא קרבן, ושיהיה "מכם" - דהיינו נקי מכל רבב של טומאה וסטרטא אחרא ושיהיה טהור וזך ללא שמץ פניה או נגיעה אחרת. ולכן "מכם" עולה בגימטריא ס"מ, שהוא היצר הרע המחטיא את האדם ולכן ציווה הקב"ה להביא קרבן שיהא בבחינת "מכם" ללא הס"מ, נקי וטהור.

ואכן נבחרו לקרבן דווקא בהמות טהורות ולא שאר בהמות טמאות, כיון שבהן מעורבת טומאה מרובה. וכמו שכתבו בספרים הקדושים שבהמה טמאה אין בה שום ניצוץ של קדושה לברר ולתקן והיא עצמה מהווה מלבוש לקליפות, ולכן אסר ה' יתברך להביאן לבית ה' שלא יהא מזבח ה' מגואל חלילה וחס בטומאה וקליפות.

ודבר זה ללמד על הכלל כולו שיהיו כל מעשי בני אדם נקיים וטהורים לשם שמים, ללא נגיעות של תאוות ורצונות אישיים.

כמו שמסופר על מור זקני הרה"צ חסידא קדישא ופרישא רבי חיים פינטו (הקטן) זיע"א, שפעם השתתף בסעודת מצווה וכהרגלו נהג לשורר ולנגן בכלי זמר הנקרא 'עוד', ולשבח לפאר ולרומם את בורא העולם.

כטוב ליבם בשמחה אזל משקה ה'ערק' מן השולחן ולא נותר ממנו, וכששמע זאת הרב ביקש מן המסוכים שיביאו לו פטיש ומסמר ובהם קדח חור בקיר ולפתע לתדהמת הנוכחים - יצא משם משקה הארק ומילאו את הבקבוקים והכוסות, ורק כשנגמרה השמחה אמר רבינו כמה מילים ופסק הארק.

ובעצמי שמעתי אנשים שראו את החור בקיר וסיפרו לי את הנס המופלא, ממש פלא פלאים כי "רצון יראיו יעשה". ובודאי שאם היו שותים הם ערק למלא תאוותם או לשכרות חלילה, לא היה עושה הקב"ה נס עמהם. אלא ודאי שמרוב צדקותו וחסידותו של רבנו - אף שתייתו של המשקה הזה נעשתה אצלו לשם שמים כדי להיות שמח וכטוב ליבו לשבח להקב"ה בשירות ותשבחות.

וכך ילמד האדם שאף מעשיו הפרטיים עליהם להיות לשם שמים, ואז תשרה השכינה במעשה ידיו וימצא חן בעיני ה'.

ואם מעשה האחרונים כך לשם שמים, קל וחומר מעשה אבותינו הראשונים שהם אבות האומה. ובודאי כשהם הקריבו את הקרבנות הייתה כוונתם זכה וטהורה לשם הבורא וחשבו בהקרבנות הקרבן כאילו הם מקריבים עצמם חלבם ודמם.

ראיה גדולה לדבר מצינו אצל אברהם אבינו ע"ה, כאשר נצטוו להקריב את בנו יחידו - שש ושמש לעשות רצון ה' ושמחתו לא פסקה אף כשהרים את המאכלת לשחוט את בנו, וכאשר אמר לו מלאך ה' שלא ישחטהו חיפש כל דרך לרצות את ה' ולא נחה דעתו עד שהקריב איל שהיה שם, ודימה לנפשו כי הוא מקריב את בנו ממש, כמו שנאמר (בראשית כב, יג) "ויקח את האיל ויעלהו לעולה תחת בנו" ודרשו חז"ל שחשב שהאיל כמו בנו יחידו ובשחיטת האיל כיוון שיהא תחת יצחק אהובו.

פניני הפרשה

אל"ף זעירא ואל"ף רבתי

"ויקרא אל משה" (ויקרא א, א)

הרבי רבי בונים מפשיסחא זצ"ל, אמר בשם הרב הקדוש בעל ה'תניא' זצ"ל, שכשנכדו ה'צמח צדק' התחיל ללמוד, אמר, שיש שלשה סוגי אל"ף; אלף רבתי, אלף זעירא, ואלף רגילה.

ספר 'דברי הימים' פותח במילה 'אדם' באלף רבתי, היינו שאדם הראשון היה אדם גדול, וכן החזיק עצמו לגדול, והיה לו גאווה, ולכן חטא.

לעומת זאת "ויקרא אל משה" כתיב באלף זעירא, היינו שמשא רבינו גם כן היה אדם גדול, כדכתיב (במדבר יב, ח) "פה אל פה אדבר בו", אך הוא החזיק עצמו לקטן, כמובא בהמשך הפסוקים "והאיש משה עניו מאוד".

ורבי בונים מפשיסחא עצמו הסביר זאת בדרך משל ונמשל:

משל למה הדבר דומה, לצפור קטן שעלה לראש הגג, הגג גבוה, אך הציפור נשאת קטנה כמו שהיתה...

כך גם משה רבינו ע"ה, התורה העלתה אותו למרומים, הקב"ה בכבודו ובעצמו קרא אליו, והוא נשאר בעיני עצמו קטן מאד, זעיר מכולם.

שער החמישים לרבי עקיבא

"ויקרא אל משה" (ויקרא א, א)

הסבר נשגב מדוע כתוב אל"ף זעירא במילה "ויקרא" - כתב הגה"ק החיד"א בספרו "חומת אנך" וזה לשונו:

"ויקרא אל"ף זעירא. פירשו כת הקודמין ז"ל דרמו, דחמישים שערי בינה הם, ומשה רבינו ע"ה השיג רק מ"ט.

ולכן זה נרמז כאן בשעה שקרא לו הקב"ה, והגיע משה רבינו לדרגה הגבוה ביותר, שאמנם השיג את המ"ט שערים, אך לא הגיע לשער החמישים. וזהו נרמז באל"ף זעירא, שהיה חסר לו עוד שער אחד.

וממשיך החיד"א זי"ע וכותב: ולפי מה שכתבו ז"ל דאל"ף זעירא רמז לשער החמישים שלא השיגו, יש לרמוז כי "זעירא" ראשי תיבות: זה רבי עקיבא ישיג אותו, כמו שכתב רבינו האר"י ז"ל שרבי עקיבא אכן השיג את שער החמישים.

עידוד לילדים מחוננים

"וכל קרבן מנחתך במלח תמלח" (ויקרא ב, ג)

מסופר על רבי שלמה זלמן אורבך זצ"ל שהיה מורה לטפח ילדים מוכשרים ומחוננים, שלא כמו ההרגל של המון העם המשקיעים רק בילדים שאינם מוצלחים. והיה אומר, שילד מוכשר צריך רב מעולה וחרף יותר כדי ללמדו תורה. והיה נותן טעם לשבח ענין זה, שהרי כתוב בתורה "על כל קרבנך תקריב מלח" ובתוספתא שנינו שגם אם המנחה היא מלח, צריך להקריב גם תוספת מלח.

מכאן יש ללמוד, היה אומר רבי שלמה זלמן, שגם כשמדובר במלח, בילד ממולח ומוכשר, גם הוא צריך תוספת מלח, דהיינו עידוד והדרכה אמיתית בלימוד, וללמדו ברמה גבוהה יותר לפי כשרונותיו הברוכים.

הטעות נגרמת מהעלמת עין

"ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל" (ויקרא ד, ג)

רבינו האור החיים הקדוש זיע"א אומר, שכאשר גדולי ישראל מעלימים עין מעדת ישראל להוכיחם ולמונעם מעבירות, יכול להתקיים בהם המאמר 'עבירה גוררת עבירה' והם באים לידי טעות, להתיר להם דברים האסורים מן התורה.

וזה נרמז בפסוק שלפנינו: "ואם כל עדת ישראל ישגו" שאם הציבור בא לידי עבירה בשוגג מחמת שלא הוכיחו אותם, אז 'נעלם דבר מעיני הקהל' זה גורם שהסנהדרין שהם 'עיני הקהל' יהא נעלם מהם תורתם, ויורו היתר בדבר האסור.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

המלכות; שהמלכות נקנית בשלשים מעלות, והכהונה בעשרים וארבעה והתורה נקנית בארבעים ושמונה דברים.

ואלו הן, א' בתלמוד. ב' בשמיעת האוזן. ג' בעריכת שפתיים. ד' בניית הלב. ה' בשכלת הלב. ו' באימה וביראה. ז' בענוה. ח' בשמחה. ט' בשימוש חכמים. י' בדבוק חכמים. י"א בפלפול התלמידים. י"ב בישיבה. י"ג במקרא ובמשנה. י"ד במיעוט דרך ארץ. ט"ו במיעוט שינה. ט"ז במיעוט שיחה ושחוק. י"ז במיעוט תענוג ודרך ארץ. י"ח בארץ אפיים. י"ט בלב טוב. כ' באמונת חכמים. כ"א בקבלת היסורין. כ"ב המכיר את מקומו. כ"ג השמח בחלקו. כ"ד העושה סייג לדבריו. כ"ה ואינו מחזיק טובה לעצמו. כ"ו אוהב. כ"ז אוהב את המקום אוהב את הבריות. כ"ח משמח את המקום משמח את הבריות. כ"ט אוהב את הצדקות. ל' אוהב את התוכחות. ל"א אוהב את המישרים. ל"ב ומתרחק מן הכבוד. ל"ג ואינו רודף אחר הכבוד. ל"ד ואינו מגיס לבו בלמודו. ל"ה ואינו שמח בהוראה. ל"ו הנושא בעול עם חברו. ל"ז ומכריעו לכף זכות. ל"ח מעמידו על האמת. ל"ט ומעמידו על השלום. מ' ומתיישב לבו בתלמודו. מ"א שואל כהוגן. מ"ב ומשיב כהלכה. מ"ג שומע ומוסיף. מ"ד והלומד על מנת ללמד. מ"ה הלומד על מנת לעשות. מ"ו והמחכים את רבו. מ"ז והמכוין את שמועתו. מ"ח האומר דבר בשם אומרו. הא למדת שכל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם, שנאמר (אסתר ב) "ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי".

וכל מי שעוסק בתורה, הרי זה מתעלה, שנאמר (במדבר כ"א) "וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות".

הלומד מחבירו פרק אחד או הלכה אחת או פסוק אחד או דיבור אחד או אפילו אות אחת, הוא צריך לנהוג בו כבוד, שכן מצינו בדוד מלך ישראל שלא למד מאחיתופל אלא שני דברים בלבד, קראו רבו אלופו ומידעו, שנאמר (תהלים נ"ה) "ואתה אנוש כערכי אלופי ומידעתי".

והלא הדברים קל וחומר; ומה דוד מלך ישראל שלא למד מאחיתופל אלא שני דברים בלבד, קראו רבו אלופו ומידעו, הלומד מחבירו פרק אחד או הלכה אחת או פסוק אחד או דיבור אחד או אפילו אות אחת, על אחת כמה וכמה שהוא צריך לנהוג בו כבוד.

ואין כבוד - אלא תורה, שנאמר (משלי ג) "כבוד חכמים ינחלו", ואומר "ותמימים ינחלו טוב", ואין טוב אלא תורה, שנאמר (שם ד) "כי לקח טוב נתתי לכם תורת אלהי תעזובו".

כך היא דרכה של תורה; פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל. ואם אתה עושה כן, אשריך וטוב לך; אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא.

אל תבקש גדולה לעצמך ואל תחמוד כבוד. יותר מלמודך עשה ואל תתאוה לשלחנם של מלכים, ששלחנך גדול משלחנם וכתרך גדול מכתרם, ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך.

גדולה תורה יותר מן הכהונה ומן

רבי אליעזר אומר, כל העוסק בתורה לשמה - זוכה לדברים הרבה, ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו; נקרא ריע, אוהב, אוהב את המקום, אוהב את הבריות, משמח את המקום, משמח את הבריות, ומלבשתו ענוה ויראה ומכשרתו להיות צדיק וחסיד וישר ונאמן, ומרחקתו מן החטא ומביאתו לידי זכות, ונהנין ממנו עצה ותושיה בינה וגבורה, שנאמר (משלי ח) "לי עצה ותושיה אני בינה לי גבורה".

ונתנת לו מלכות וממשלה וחקיקר דין, ומגלין לו סודות מן השמים ורזי תורה, ונעשה כמעין המתגבר והולך וכנהר שאינו פוסק, והוה צנוע וארך רוח ומוחל על עלבונו, ומגדלתו ומרוממתו על כל המעשים. אמר רבי יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת; אוי להן לבריות מעלבונה של תורה - שכל מי שאינו עוסק בתורה הרי זה נקרא נוזף, שנאמר (שם י"א) "נוזם זהב באף חזיר אשה יפה וסרת טעם", ואומר (שמות ל"ב) "והלוחות מעשה א-להים המה והמכתב מכתב א-להים הוא חרות על הלחות", אל תקרי חרות אלא חירות - שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כ"ק מרן רבי חיים פינטו זיע"א, לא נשאר לגור כל ימיו במוגאדור. בסוף ימיו עקר את דירתו עם כל בני ביתו ל'דאר לבידא', שם התגורר עד להסתלקותו, ושם גם נסתלק למתיבתא דרקייעא.

בני ביתו וכל משפחת הצדיק נשארה לגור אכן ב'דאר לבידא', אבל בנו הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן זיע"א לא חשב כן, רוח אחרת היתה עמו. הוא חמל על בית אבותיו במוגאדור, שהיה כל השנים לתל תלפיות לכל דורש ומבקש, לכל מר נפש ונוקק, ולא רצה שהבית ייהפך למקום שממה.

זולת זאת, ליד הבית היה כידוע גם בית הכנסת של הצדיק רבי חיים זיע"א, שם דלקה מנורת המאור שהיתה דולקת יום וליילה - לא ישבותו. משום כן, החליט הצדיק רבי משה אהרן זיע"א שלא לעזוב את המקום, והוא נותר לגור בבית אביו רבי חיים פינטו זיע"א, עד שעלה לארץ ישראל, לעיר אשדוד.

כוונה נוספת היתה לו, לרבי משה אהרן זיע"א, במה שנשאר לגור בבית הצדיק במוגאדור. עוד בשנים עברו נתן הצדיק רבי הדאן זיע"א בנו של רבי חיים הגדול זיע"א רבע מן הבית במתנה לשמש בית הכנסת ר' סלימאן בן זקרי, והתנה עמו שלא ימכור את חלקו לאף אדם כל ימי חייו.

ואולם, ברבות הימים ר' סלימאן נפטר, ויורשיו עלו לארץ ישראל. או אז הועלה החשש שהיורשים ימכרו את חלקם לאדם אחר, ומי יודע מה יעלה בגורל הבית. משום כן רכש הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א את אותו רבע הבית לעצמו, וכך נותר הבית בחזקת משפחת פינטו המעטירה, ועמו גם בית הכנסת - לא יימכר ולא ייגאל, עד ביאת גואל צדק.

ואמנם, בזכות הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א, נותר הבית הקדוש במוגאדור כולו לתלפיות גם לאחר פטירת כ"ק מרן רבי חיים פינטו זיע"א והיה כל דורש ומבקש בא לבית להתפלל ולשפוך שם את צקון שיח לחשו בפני הקדוש ברוך הוא. ועד היום באים לשם אנשים מכל קצוות תבל להתפלל וללמוד בבית קדוש זה.